

Andrzej Sapkowski

Zaklínač

Bouřková sezóna

LEONARDO

LEONARDO
PETŘVALD

ANDRZEJ SAPKOWSKI

ZAKLÍNAČ

BOUŘKOVÁ SEZÓNA

ROMÁN
O GERALTOVI

LEONARDO
PETŘVALD
2014

Andrzej Sapkowski
SEZON BURZ

Copyright © 2013 by Andrzej Sapkowski
Translation © 2014 by Stanislav Komárek
Cover Art © 2014 by Michal Ivan
Illustrations © 2014 by Jana Komárková
For Czech Edition © 2014 by Lenka Pilchová – Leonardo

ISBN 978-80-7477-051-7 (PDF)

*From Ghoulies and Ghosties and Long-leggety Beasties
and All Things that go Bump in the Night, Good Lord
deliver us!*

*Od démonů a duchů, od nohatých bestií a všech tvo-
rů tlukoucích po nocích zbav nás, dobrý Bože!*

*prosebná modlitba
The Cornish Litany
datovaná do 14. až 15. století*

*Říká se, že pokrok zahání temnotu. Ale vždycky budou
stíny. A vždycky se bude ve stínech skrývat zlo, vždycky
v nich budou zuby a drápy, vražda a krev. Vždycky
budou tvorové tlukoucí po nocích. A my zaklínači jsme
tady proto, abychom je ztloukli.*

Vesemir z Kaer Morhen

Kdo zápasí s nestvůrami, ať se má na pozoru, aby se přitom nestal nestvůrou. A hledíš-li dluho do propasti, vhlédne pak propast i do tebe.

Friedrich Nietzsche:
Mimo dobro a zlo

Hledění do propasti považují za donebevolající hloupost. Na světě je spousta věcí mnohem vhodnějších k tomu, abychom na ně hleděli.

Marigold:
Půl století poesie

KAPITOLA PRVNÍ

Žil jen proto, aby zabíjel.

Ležel na sluncem vyhřátém písku. Skrze tenké chloupky a štětinky zapuštěné do podloží cítil otřesy. Třebaže byly dosud vzdálené, Idr je cítil tak přesně a výrazně, že byl podle nich schopen určit nejen rychlost a směr pohybu kořisti,

ale i její hmotnost. Pro většinu podobně lovicích predátorů měla hmotnost kořisti prvořadý význam – plížení, útok a pronásledování znamenaly ztráty energie, jež musely být nahrazeny energetickou hodnotou potravy. Většina predátorů neútočila, pokud byla kořist příliš malá. Ne však Idr. Idr neexistoval proto, aby se krmil a udržoval svůj druh, proto nebyl stvořen.

Žil proto, aby zabíjel.

Zvedl se na článkovaných končetinách, vyškrábal se z vývratu, přešel trouchnivějící kmen, třemi skoky se dostal přes polom, jako duch se prohnal mýtinou a zapadl do lesního podrostu, skryl se v kapradí. Pohyboval se rychle a neslyšně, chvílemi běžel, chvílemi skákal jako obří luční koník.

Zalehl pod křovím, přitiskl k zemi segmentový břišní krunýř. Vibrace podloží byly stále výraznější. Impulsy z chloupků a štětinek začaly kreslit obraz situace. Sestavovat plán. Idr už věděl, kudy se přiblížit ke kořisti, na jakém místě jí zkřížit cestu, jak ji přinutit k útěku, aby na ni mohl skočit zezadu, v jaké výšce udeřit a stisknout jako břitva ostrá kusadla. Vibrace a impulsy v něm už vyvolávaly vzpomínku na rozkoš, jakou pocítí, až se kořist zamítá pod jeho vahou, na euforii, která jej ovládne, až ochutná horkou krev. Slabě se chvěl a mimovolně rozvíral a svíral kusadla i makadla.

Otřesy byly už tak blízko, že je bylo možné rozlišit. Idr rozeznal, že kořistí je více, pravděpodobně tři, možná čtyři. Kroky dvou z nich vyvolávaly běžné vibrace, kroky třetí svědčily o malé hmotnosti. Čtvrtá kořist – pokud tedy nějaká čtvrtá byla – způsobovala otřesy nepravidelné, slabé a neurčité. Idr znehybněl, zvedl tykadla nad trávu a zkoumal pohyby vzduchu.

Nové otřesy konečně signalizovaly to, nač Idr čekal. Kořisti se rozdělily. Jedna z nich, ta nejmenší, zůstala pozadu. A čtvrté vibrace, ty nezřetelné, definitivně zmizely. Byl to falešný signál, klamná ozvěna. Idr na ně už nedbal.

Malá kořist se ještě více vzdálila od ostatních. Země se zachvěla silněji. A blíže. Idr napjal zadní končetiny, odrazil se a skočil.

*

Děvčátko pronikavě vykřiklo. Nedalo se na útěk. Zmateně zůstalo stát na místě, avšak nepřestávalo křičet.

*

Zaklínač se vrhl tím směrem a v běhu tasil meč. A okamžitě si uvědomil, že něco není v pořádku. Že byl oklamán. Muž, který táhl vozík s chrastím, vykřikl, před Geraltovými očima vyletěl na sáh do vzduchu a doširoka se z něj rozstříkla krev. Spadl, aby vzápětí opět vyletěl vzhůru, tentokrát ve dvou zkrvavených kusech. Už nekřičel. Nyní pronikavě křičela žena, jež podobně jako její dcerka ztuhla a ochrnula hrůzou.

Ačkoliv nevěřil, že se mu to podaří, zaklínač ji stačil zachránit. Přiskočil, odstrčil krví zbrocenou ženu ze stezky a povalil ji do kapradí. A v tom okamžiku poznal, že to byl další úskok. Lovecká lest. Šedé, ploché, mnohonohé a děsivě rychlé monstrum se už vzdalovalo od vozíku a své první oběti. Mířilo ke druhé kořisti. Ke stále křičící dívence. Geralt se za ním vrhl.

Kdyby dítě zůstalo stát na místě, nestihl by to. Dívka se však vzpamatovala a dala se na útěk. Šedý dravec by ji samozřejmě rychle a bez obtíží dostihl. Dostihl, usmrtil, a ještě by se vrátil, aby zabil ženu. To by se stalo nebýt zaklínače.

Geralt netvora dohonil, skočil a přišlápl patou jednu ze zadních končetin. Kdyby bleskově neuskočil, přišel by o nohu. Šedé monstrum se s neuvěřitelnou pružností prohnulo a jeho srpovitá kusadla cvakla. Minula jen o vlas. Než zaklínač získal rovnováhu, netvor se odrazil od země

a zaútočil. Geralt se ochránil širokým, bezděčným a dosti chaotickým máchnutím meče, ale podařilo se mu stvůru odrazit. Nezranil ji, ale převzal iniciativu.

Skočil, dopadl a sekl, až praskl krunýř na ploché hlavohrudi. Než se otřesený netvor vzpamatoval, zaklínač mu druhou ranou odsekl levé kusadlo. Bestie zakmitala nohama a opět zaútočila. Pokoušela se zbývajícím kusadlem bodat jako tur. I to jí však zaklínač utál a rychlým zpětným seknutím ji zbavil jednoho z makadel. A znovu sekl do hlavohrudi.

*

Idr si konečně uvědomil, že je ve smrtelném nebezpečí. Že musí uniknout. Musel utíkat, uprchnout někam daleko a snažit se schovat, najít si úkryt. Žil jen proto, aby zabíjel. Aby mohl zabíjet, musel se zregenerovat.

Musel uniknout... utíkat...

*

Zaklínač mu nedovolil uniknout. Dohonil jej, přišlápl zadní segment trupu a ze širokého rozmachu shora sekl. Tentokrát už ostří proniklo krunýřem a z prořáté rány vytryskla hustá zelenká hemolymfa. Netvor se začal motat na místě, jeho končetiny prudce tloukly do země. Geralt mávl mečem a oddělil plochou hlavu od zbytku těla.

Těžce oddychoval.

Zdálky zahřmělo. Zvedající se vítr a zatahující se obloha zvěstovaly nadcházející bouři.

*

Albert Smulka, nově jmenovaný župan zdejší oblasti, připomínal Geraltovi již od prvního setkání bulvu brukve – jeho

obličej byl kulatý, potažený drsnou kůží, nemytý a celkově nevhledný. Jinými slovy: pramálo se lišil od jiných úředníků na úrovni územní správy, s nimiž musel zaklínač obvykle jednat.

„Zdá se, že je pravda,“ promluvil župan, „že se zapeklitými problémy si nejlíp poradí vědmák.“

„Můj předchůdce Jonas,“ pokračoval po chvíli, když se od Geralta nedočkal žádné reakce, „si tě nemohl vynachválit. A to jsem ho měl za lháře... tedy domníval jsem se, že hodně přehání. Víš, jak se z různých neobvyklých událostí rodí pověsti. Obzvláště mezi zaostalým lidem, který věří na kdejaké divy a čáry a zaklínače s nadlidskými schopnostmi. A vida, ukázalo se, že všechno nejsou jenom povídačky. Tam v boru za říčkou zmizelo lidí habaděj. Ale poněvadž je tamtudy do městečka nejbližší, všichni chodili tou cestou, hlupáci... na vlastní záhubu. Je taková doba, že se nevyplatí potloukat po lesích a zdržovat v divočině. Všude samá strašidla, samí lidožrouti. V Temerii na Tukajské vrchovině se nedávno přihodila hrozná věc, v uhlířské osadě zamordoval nějaký lesní duch patnáct lidí. Rohovizna se nazývala ta osada. Dozajista jsi o tom slyšel. Ne? Ale říkám pravdu, ať se propadnu. Dokonce i černokněžníci vedli v té Rohovizně vyšetřování... No, dost řečí. Díky tobě jsme už u nás v Ansegis v bezpečí.“

Vytáhl z komody škatuli, položil na stůl arch papíru a namočil pero v kalamáři.

„Slíbil, že nestvůru zabiješ,“ řekl, nezvedaje hlavu. „Jak vidno, nemluvíš do větru. Jsi slavný, tedy na tuláka... a těm lidem jsi zachránil životy. Ženské a holce. Poděkovaly ti aspoň? Padly k nohám?“

Nepadly, stiskl čelisti zaklínač. Ještě se úplně nevzpamatovaly. A já odtud zmizím, než se vzpamatují. Než pochopí, že jsem je využil jako návnadu, poněvadž jsem byl ve své arogantní domýšlivosti přesvědčen, že dokážu ubránit celou

trojici. Odjedu pryč, než tomu dítěti dojde, že mojí vinou je z něj polosirota.

Cítil se mizerně. Určitě to bylo ještě působením před bojem užitých elixírů. Určitě.

„Tamta zrůda,“ posypal župan papír jemným pískem, který pak střepl na podlahu. „Strašná obluda. Byl jsem se podívat na zdechlinu, když ji přinesli... Co to bylo?“

Geralt si odpovědí nebyl jist, ale ani ho nenapadlo dát to najevo.

„Arachnomorf.“

Albert Smulka pohnul rty, jak se neúspěšně pokusil neznámé slovo zopakovat.

„Fuj, ať se nazýval, jak chtěl, hlavně že je po něm. Tímhle mečem jsi ho dostal? Touhle čepelí? Můžu si ji prohlédnout?“

„Nemůžeš.“

„Aha, nejspíš je to začarovaná zbraň. A zaručeně drahá... vzácný kousek... Ale my tady klábosíme a čas běží. Svoji část smlouvy jsi splnil, na mně je placení. Nejdříve formality. Potvrď mi fakturu. Stačí křížek nebo jiná značka.“

Zaklínač si vzal podávaný účet a zvedl jej ke světlu.

„Podívejme na něho,“ zakroutil hlavou župan a zaškaredil se. „On snad umí číst?“

Geralt položil papír zpátky na stůl a postrčil jej směrem k úředníkovi.

„Drobná chyba,“ řekl klidně a tiše, „se ti vloudila do toho dokumentu. Dohodli jsme se na padesáti korunách, ale faktura je vystavena na osmdesát.“

Albert Smulka sepal ruce s propletenými prsty a opřel si o ně bradu.

„To není chyba,“ ztišil rovněž hlas. „To je spíše důkaz uznání. Zabils nestvůru a bezpochyby to nebyla snadná práce. Částka tedy nikoho neudiví...“

„Nerozumím.“

„To určitě. Nehraj si na nevinátka. Chceš mi namluvit,

že Jonas, když tady správcoval, nevystavoval takové faktury? Vsadím boty, že...“

„Že co?“ přerušil ho Geralt. „Že navyšoval výdaje? A že rozdíl, o který pumpnul královskou pokladnici, si se mnou dělil napolovic?“

„Napolovic?“ ohrnul rty župan. „Nepřeháněj, zaklínači, nepřeháněj. Tak důležitý zase nejsi. Z rozdílu dostaneš jednu třetinu, deset korun. I tak je to pro tebe slušná prémie. Mně náleží více už z titulu mé funkce. Státní úředník by měl být movitý. Čím je státní úředník movitější, tím je prestiž státu vyšší. Co ty o tom vůbec můžeš vědět? Poslyš, tahle rozmluva mě už unavuje. Podepíšeš tu fakturu, nebo ne?“

Děšť bubnoval na střechu, venku lilo jako z konve.

Avšak už nehřmělo, bouře se vzdalovala.

Interludium **o dva dny později**

„Rač vstoupit, vážená,“ pokynul autoritativně Belohun, král Keracku. „Vítám tě. Služba! Křeslo!“

Klenutý strop trůnního sálu zdobila freska představující plachetnici ve vlnách uprostřed tritónů, sirén, hippokampů a stvoření připomínajících humry. Na jedné ze stěn byla namalována mapa světa. Mapa, jak si Korál už dávno všimla, absolutně fantastická a pramálo reflektující skutečné tvary a polohu pevnin a moří. Nicméně působivá a vkusná.

Dvojice pážat přinesla těžké vyřezávané křeslo a postavila je doprostřed sálu. Čarodějka se posadila a položila ruce na opěrky tak, aby její rubíny posázené náramky byly dobře vidět a neušly pozornosti. Na dokonale upravených vlasech měla navíc rubínový diadém a v hlubokém výstříhu rubínový náhrdelník. Všechno speciálně na královskou audienci. Chtěla učinit dojem. A učinila. Král Belohun třesl očima, ale těžko říci na co více – na rubíny nebo na dekolt.

Belohun, syn Osmykův, byl, dalo by se říci, králem v prvním pokolení. Jeho otec nashromáždil značný majetek z námořního obchodu a do jisté míry též z námořního lupičství. Po odstranění konkurence a monopolizaci kabotážní přepravy ve zdejší oblasti se Osmyk jmenoval králem. Akt samozvané korunovace v podstatě jen formalizoval platný *status quo*, takže nevyvolal přílišné výhrady a nevyvolal vážnější protesty. Již v průběhu dřívějších privátních válek a střetů Osmyk vyřešil pohraniční a kompetenční rozpory se sousedními zeměmi – Verdenem a Cidaris. Tím vstoupilo ve známost, kde Kerack začíná, kde končí a kdo v něm vládne. A jestliže někdo vládne, je králem a titul mu právoplatně náleží. Dle přirozeného řádu věcí přecházejí vláda i titul z otce na syna, a proto nikoho neudivilo, že po Osmykově smrti usedl na keracký trůn jeho syn Belohun. Popravdě měl Osmyk synů více, prý ještě čtyři, avšak všichni se zřekli nároků na korunu – jeden prý dokonce dobrovolně. A tak Belohun panoval v Keracku již více než dvacet let a v souladu s rodinnou tradicí inkasoval zisky z lodního stavitelství, námořní přepravy, rybolovu a pirátství.

V této chvíli král Belohun v sobolí čapce a se žezlem v ruce seděl na vyvýšeném trůnu a uděloval audience. Majestátní jako hovníval na kravinci.

„Ctěná a drahá paní Lytta Neyd,“ pronesl na uvítanou. „Naše oblíbená čarodějka Lytta Neyd ráčila opět navštívit Kerack. Opět na delší dobu?“

„Prospívá mi mořské ovzduší,“ odvětila Korál a provokativně přehodila nohu přes nohu, vystavujíc na odiv střevíček na módním vysokém podpatku. „S laskavým svolením tvého královského Veličenstva.“

Král loupal očima po synech sedících po jeho boku. Oba byli vysocí jako lodní stěžně a ničím nepřipomínali otce, kostnatého, šlachovitého, ale nepřilíš imponujícího tělesnou výškou. Oni sami také nevypadali jako bratři. Starší

Egmund byl černý jako havran, kdežto o málo mladší Xander byl téměř albinotický blondýn. Oba pohlíželi na Lyttu bez sympatií. Očividně je dráždilo privilegium, podle nějž směli čarodějové v přítomnosti králů sedět, a proto jim během audiencí byla nabídnuta křesla. Privilegium však mělo obecnou platnost a nemohl je ignorovat nikdo, kdo chtěl být považován za civilizovaného. Belohunovi synové usilovně chtěli být považováni za civilizované.

„Laskavé svolení uděluji,“ promluvil pomalu Belohun. „S jednou podmínkou...“

Korál zvedla ruku a ostentativně si začala prohlížet nehty. Mělo to naznačit, že ji královské podmínky nezajímají. Král nicméně náznak nezaregistroval. A pokud zaregistroval, dovedně to skryl.

„Mým uším se doneslo,“ zasupěl nahněvaně, „že ženským, které nechtějí mít děcka, vážená paní Neyd poskytuje magické lektvary, a těm, které jsou už těhotné, pomáhá vyháňet plody. Jenže my v Keracku takové procedury považujeme za nemorální...“

„Nač má žena přirozené právo,“ namítla suše Korál, „nelze *ipso facto* považovat za nemorální.“

Král napřímil na trůnu hubenou postavu.

„Žena má právo očekávat od muže pouze dva dárky – na léto outězek a na zimu lýčené láptě. Jak první, tak druhý dárek ji má udržet doma, poněvadž dům je pro ženu náležitým a přírodou stanoveným místem. Ženská s velkým břichem a potomstvem držícím se její sukně nevytáhne paty z domu a nepřijdou jí na mysl žádné hloupé nápady, což zaručuje muži duševní klid. Duševně klidný mužský pak může pilně pracovat na rozmnožování bohatství a zvyšování blahobytu svého vladaře. V potu tváře a bez oddechu pracujícím, duševně klidnému chlapovi rovněž nepřijdou na mysl hloupé nápady. Ale když někdo ženské nakuká, že může rodit, kdy se jí zachce, a když nechce, nemusí, začíná tak podvracet společenský řád.“

„Správně,“ ozval se princ Xander, který už chvíli čekal na příležitost, aby se také mohl ozvat. „Přesně tak.“

„Žena vyhýbající se mateřství,“ pokračoval Belohun. „Žena, kterou nedrží v chalupě břicho, kolébka a děcka, snadno podléhá chtíči, to je známá věc. V takovém případě mužský ztratí duševní klid a vnitřní rovnováhu, v dosavadní harmonii najednou něco zaskřípá a zasmrdí, a ukáže se, že už není žádná harmonie, natož klid. Obzvláště takový klid, který zdůvodňuje každodenní práci a samozřejmě i to, že výnosy z této práce patří mně. Neklid plodí neklidné myšlenky a od nich je už jenom krok k nepokojům, ke vzpouře, k revoluci. Rozumíš, Neyd? Kdo dává ženským prostředky zabraňující početí, či dokonce přerušující těhotenství, ten podrývá společenský řád a podněcuje k nepokojům a rebeliím.“

„Správně,“ ozval se princ Xander. „Přesně tak.“

Lytta ignorovala zdání autority a moci, jež Belohun dával najevo. Dobře věděla, že jakožto čarodějka je nedotknutelná a jediné, co král může, je mluvit. Zdržela se však komentáře, že v jeho království něco skřípá a smrdí už dávno, že klidu je v něm, co by se za nehet vešlo, a že jedinou harmonií, kterou jeho poddaní znají, jim poskytuje hra na tahačí harmoniku. A že svádění tohoto stavu na ženy a jejich těhotenství nebo odmítání těhotenství dokazuje nejen jeho misogynii, ale též idiocii.

„Ve tvém dlouhém monologu,“ řekla namísto toho, „mne v první řadě zaujalo téma rozmnožování bohatství a zvyšování blahobytu. Dobře tomu rozumím, neboť můj vlastní blahobyt je pro mne rovněž velmi důležitý. A za nic na světě se nevzdám ničeho, co mi blahobyt zajišťuje. Jsem přesvědčena, že žena má právo rodit, kdy chce, a nerodit, kdy nechce, ale nemám v úmyslu o tom vést žádné dispute, koneckonců má každý právo na své názory. Chci jen upozornit na to, že za lékařské služby, které ženám poskytuji, si nechávám platit. Je to poměrně významný zdroj mých příjmů. Máme tržní hospodářství, králi. Nesnaž se,

pěkně prosím, omezovat mé příjmy. Jak jistě víš, moje příjmy se podílejí na příjmech Kapituly a celé konfraternity. A Kapitula velice nepříznivě reaguje na jakékoliv snahy omezovat její příjmy.“

„Snažíš se mi vyhrožovat, Neyd?“

„Ale kdež. Naopak, nabízím ti pomoc a spolupráci. Věz, Belohune, že dojde-li následkem útlaku a vykořisťování tvých poddaných k nepokojům, jestli básnicky řečeno vyšlehne v Keracku plamen povstání, jestli sem přitáhne vzbouřený dav, aby tě svrhl z trůnu, vyvlekl ven a oběsil na suché větvi, tehdy můžeš počítat s konfraternitou. S čaroději. Přijdeme ti na pomoc. Nedopustíme žádnou revoltu a anarchii, to není v našem zájmu. Proto v klidu a bez obav rozmnožuj své bohatství a zvyšuj svůj blahobyt. A nepřekázej v tom jiným. Pěkně prosím a dobře radím.“

„Radíš?“ vyskočil z křesla Xander. „Ty radíš? Mému otci? Otec je král! Králové neposlouchají rady, králové rozkazují!“

„Posaď se, synu,“ zamračil se Belohun. „A mlč. Ty, čarodějko, nastraž sluch. Chci ti něco oznámit.“

„Ano?“

„Beru si novou manželku... sedmnáct let... Řeknu ti, třešnička na dortu.“

„Gratuluji.“

„Dělám to z dynastických důvodů. Ve státním zájmu a kvůli následnictví.“

Až dosud zarytě mlčící Egmond zvedl hlavu.

„Kvůli následnictví?“ zavrčel a Lyttě neušel zlý záblesk v jeho očích. „Kvůli jakému následnictví? Máš šest synů a osm dcer, pancharty nepočítaje! Je ti to málo?“

„Sama vidíš,“ mávl kostnatou rukou Belohun. „Sama vidíš, Neyd. Musím se postarat o následnictví. Copak můžu přenechat království a korunu někomu, kdo se takovýmhle způsobem obrací na svého rodiče? Naštěstí pořád žiju a vládnu. A mám v úmyslu vládnout ještě dlouho. Jak jsem řekl, žením se...“

„A co?“

„Kdyby...“ poškrábal se král za uchem a pohlédl na Lyttu zpod přimhouřených víček. „Kdyby snad ona... moje nová žena... kdyby tě požádala o takové prostředky... zakazuji ti dávat jí cokoli podobného. Odmítám takové prostředky! Protože jsou nemorální!“

„V tomto ohledu se můžeme dohodnout,“ usmála se podmanivě Korál. „Tvé třešničky, pokud by se na mne obrátila, nedám žádné medikamenty. Slibuji.“

„Takovým slovům rozumím,“ zaradoval se Belohun. „Vida, jak dobře se dokážeme domluvit. Stačí vzájemné porozumění a oboustranný respekt. Dokonce i rozdílné názory lze řešit s noblesou.“

„Přesně tak,“ řekl Xander. Egmund se nasupil a tlumeně zaklel.

„V rámci porozumění a respektu,“ natočila si Korál na prst pramen rusých vlasů a pohlédla nahoru na stropní fresku, „jakož i pro zachování klidu a harmonie ve tvém království... mám jistou informaci. Důvěrnou informaci. Denunciace se mi protiví, avšak krádež a podvod ještě více. Dověděla jsem se, můj králi, o hanebných finančních machinacích. Jisté osoby tě nestydatě okrádají.“

Belohun se předklonil na trůnu a tvář se mu zkřivila zlostí.

„Kdo? Jména!“

Kerack; město v severním království Cidaris (odkaz) v ústí řeky Adalatte. Dříve hlavní město stejnojmenného nezávislého království, jež v následku nekompetentní vlády a vyhasnutí panovnického rodu upadlo, ztratilo politický význam a bylo rozděleno a podmaněno svými sousedy. Město má námořní přístav, maják, několik manufaktur a přibližně 2 000 obyvatel.

Effenberg a Talbot:
Encyclopaedia Maxima Mundi, svazek VIII

KAPITOLA DRUHÁ

Zátoka se ježila lodními stěžni se skasanými plachtami, bílými i barevnými. Větší lodě kotvily na vlnolamem a hrází chráněné rejdě. Ve vnitřním přístavu byla u dřevěných mol připoutána menší i úplně malá plavidla. Na plážích skoro každé volné místo zabíraly čluny. Nebo jejich zbytky.

Na konci mysu atakovaném zpěněnými vlnami příboje se tyčil maják z bílých a červených cihel, obnovená stavba z elfských časů. Zaklínač pobídl patou svoji hnědou klisnu. Klepna zvedla hlavu a roztáhla nozdry, jako by si i ona

vychutnávala větrem přinášenou vůni moře, a poklusem vyrazila přes písčné přesypy k blízkému městu.

Město Kerack, metropole stejnojmenného království, se rozkládalo na obou protilehlých březích ústí řeky Adalatte a skládalo se ze tří oddělených, nápadně se lišících okrsků.

Na levém břehu Adalatte se vedle přístavu a doků rozkládal průmyslový a obchodní komplex zahrnující loděnice a dílny, faktorie, překladiště a sklady, tržiště a bazary. Na protějším břehu ve čtvrti zvané Palmyra stály chalupy a chatrče pracujícího lidu a chudiny, domky a krámky drobných obchodníků, dobytčí ohrady a jatka, jakož i různé až po soumraku ožívající podniky a lokály, poněvadž Palmyra byla rovněž čtvrtí zábav a zakázaných požitků. Jak Geralt dobře věděl, bylo zde možno též snadno přijít o měsíc nebo dostat nožem mezi žebra.

Dále od moře na levém břehu se za vysokou palisádou ze silných kmenů nacházel vlastní Kerack, čtvrt úzkých uliček mezi rezidencemi bohatých kupců a finančníků, cechovními domy, bankami, zastavárnami, ševcovskými a krejčovskými dílnami, tržnicemi, obchody a obchůdky. Pochopitelně nechyběly hostince a zábavní lokály vyšší kategorie včetně podniků nabízejících v podstatě totéž co v přístavní Palmyře, ovšem za podstatně vyšší ceny. Centrem čtvrti bylo čtvercové náměstí, sídlo radnice, soudu, celního úřadu a divadla. Stály tady rovněž domy městske elity. Před radnicí se tyčil pomník se sochou ukrutně podělanou racky, jež představovala zakladatele města, krále Osmyka. Byl to do očí bijící podvod, poněvadž přístavní město zde stálo dávno předtím, než sem dobrodruh Osmyk přivandroval, čertví odkud.

O něco výše na kopci stál královský palác, budova pro tento účel dosti atypická. Jednalo se totiž o starou svatyni, která byla přestavěna a rozšířena poté, co ji opustili kněží znechucení absolutním nezájmem místního obyvatelstva. Po svatyni zůstala dokonce kampanila čili zvonice s velkým

zvonem, který nechal aktuálně vládnoucí keracký král Belohun vyzvánět denně v poledne a – evidentně na zlost poddaným – také o půlnoci.

Zvon se rozezvučel, když Geralt vjel mezi první chalupy Palmyry.

Palmyrou se táhl zápach rybáren, prádelen a laciných vývařoven, v uličkách panovala tlačeniče a průjezd si od zaklánače vyžádal hodně času a trpělivosti. Oddechl si, když konečně dorazil k mostu a přešel po něm na levý břeh Adalatte. Voda nelibě zaváněla a unášela chuchvalce husté pěny, odpadního produktu koželužny výše na řece. Odtud už vedla cesta k palisádě kolem města. Zanechal koně ve stájích před branou, zaplatil na dva dny dopředu a navrch dal stájníkovi bakšiš, aby zajistil Klepně patřičnou péči. Potom se vydal ke strážnici. Do Keracku bylo možno vstoupit výhradně přes strážnice, kde se museli příchozí podrobit kontrole a všem otravným doprovodným procedurám. Zaklánače tato povinnost hněvala, i když chápal její účel – obyvatelé města za palisádou se snažili co nejvíce kontrolovat a omezovat návštěvy hostů z přístavní Palmyry, hlavně námořníků z různých stran světa, kteří se na břeh vyšli povyzazit.

Vstoupil do dřevěné budovy roubené konstrukce, v níž, jak věděl, byla kordegarda. Domníval se, že ví, co ho čeká. Mýlil se.

Prošel v životě různými kordegardami – malými, středními i velkými, v koutech světa blízkých i hodně vzdálených, v oblastech civilizovaných více, méně anebo vůbec. Všechny kordegardy na světě páchly zatuchlinou, potem, močí. Také kůží a železem a mazivy k jejich konzervaci. V keracké kordegardě to bylo podobné. Tedy bylo by, pokud by obvyklé kordegardové zápachy nepřebíjel těžký, dusivý, po strop sahající smrad střevních plynů. O jídelníčku posádky zdejší strážnice nemohlo být pochyb, zaručeně na něm dominovaly luštěniny jako hrách, boby a barevné

fazole. Posádka přitom byla kompletně dámská. Skládala se z pěti ženštin sedících u stolu a hltaících oběd. Všechny hlasitě srkaly z hliněných misek něco, co plavalo v řídké paprikové omáčce.

Nejvyšší ze strážných, bezpochyby velitelka, odstrčila misku a vstala. Geralt, který vždycky tvrdil, že ošklivé ženy neexistují, pocítil v té chvíli niternou potřebu svůj názor přehodnotit.

„Zbraně na lavici!“

Jako všechny přítomné měla strážná hlavu ostříhanou až na kůži. Vlasy nicméně stačily už trochu odrůst a vytvořit na její lebce ježatý kartáč. Pod rozepnutou kamizolou a vykasanou košilí byly vidět břišní svaly připomínající sešněrovanou masovou roládu. Bicepsy strážné, pokud by se zůstalo u řeznických přirovnání, měly rozměry vepřových šunek.

„Polož zbraně na lavici!“ zopakovala. „Seš hluchej?“

Jedna z jejích podřízených zůstala skloněná nad miskou, ale trochu se nadzvedla a dlouze vypustila větry. Její družky se sborově rozchechtaly. Geralt si zatřepal rukavicemi před nosem. Velitelka strážných se zahleděla na oba jeho meče.

„Hej, holky! Pojdte se kouknout!“

„Holky“ se dosti neochotně postavily a začaly se demonstrativně protahovat. Všechny, jak si Geralt nemohl nevšimnout, se strojily dosti úsporným stylem, který jim hlavně umožňoval pyšnit se muskulaturou. Nejbližší z nich na sobě měla krátké kožené kalhoty s nohavicemi rozpáranými ve švech, aby je vůbec mohla přetáhnout přes stehna. Její úbor od pasu nahoru tvořily hlavně křížující se řemeny.

„Vědmák,“ konstatovala. „Dva meče. Ocelovej a stříbrnej.“

Druhá strážná, stejně jako ostatní vysoká a ramenatá, přistoupila blíže, bez cavyků odhrnula límec Geraltovy košile, chytila stříbrný řetízek a vytáhla medailon.

„Má znamení,“ řekla. „Vlka s vyceněnými tesáky. Je to fakticky vědmák. Pustíme ho?“

Violetta

„Regule to nezakazují. Meče odevzdal...“

„Souhlasí,“ zapojil se Geralt klidným hlasem do jejich rozhovoru. „Meče jsem odevzdal. Oba budou, předpokládám, v hlídaném depozitu. A vráceny na kvitanci. Kterou hned dostanu.“

Strážné ho s potměšilými úsměvy obstoupily. Jedna do něj strčila, jakoby nechtěně. Druhá hlasitě prdla.

„Tady máš kvitanci,“ vyprskla.

„Vědmák! Námezdněj zabiják netvorů! Meče navalil bez řečí! Poslušnej jako malej harant!“

„Čuráka by určitě taky odevzdal, kdybysme mu poručily.“

„Tak mu poručme! Co, holky? Ať ho vytáhne z poklopce!“

„Zjistíme, jaký maj vědmáci ptáky!“

„Nechte toho,“ zavrčela jejich velitelka. „Nějak jste se rozdivočily, pizdy. Houserku, pojd' sem! Houserku!“

Z vedlejší místnosti vyšel postarší olysalý mužík v šedém kabátě a vlněném baretu. Okamžitě po příchodu se rozkašlal, smekl baret a začal se s ním ovívat. Beze slova vzal opasky omotané meče a pokynul Geraltovi, aby šel za ním. Geralt neotálel, poněvadž ve směsi plynů v kordegardě už bezkonkurenčně převládly produkty flatulence její posádky.

Místnost, do níž vstoupili, dělila napůl silná železná mříž. Mužík v šedém plášti zarachotil v zámku velkým klíčem. Uvnitř pověsil meče na věšák vedle jiných mečů, šavlí, kordů a tesáků. Otevřel otrhanou knihu, dlouho a pomalu do ní něco zapisoval a při tom neustále pokašlával a lapal po dechu. Nakonec vytrhl a podal Geraltovi jeden list – vyplněnou stvrzenku.

„Mohu si být jist, že jsou moje meče v bezpečí? Pod zámkem a hlídané?“

Těžce dýchající mužík zamkl mříž a ukázal mu klíč. Geralta to nepřesvědčilo. Každou mříž lze prolomit a zvukové efekty bzdění posádky strážnice byly schopny přehlušit

i rámus při možném vloupání. Neměl však na vybranou. Chtěl si v Keracku zařídit to, pro co sem přijel. A pak město co nejrychleji opustit.

*

Hospoda neboli – jak hlásal vývěsní štít – taverna „Natura Rerum“ se nacházela v nevelké, leč vzhledné budově z cedrového dřeva, kryté strmou střechou s vysoko se tyčícím komínem. Její průčelí lemovala terasa, na niž vedly schody lemované rozložitými aloemi v dřevěných truhlících. Z taverny se linuly rozličné kuchyňské vůně, mezi nimiž převládalo aroma rožněného masa. Ty vůně byly tak lákavé, že se „Natura Rerum“ začala přicházejícímu zaklínači jevit jako eden, zahrada rozkoší, ostrov blaženosti, mlékem a strdím oplývající útočiště hladových poutníků.

Záhy však vyšlo najevo, že tento eden – jako ostatně každý eden – je přísně strážěn. Taverna měla svého strážce s ohnivým mečem a Geralt měl ihned příležitost spatřit ho v akci. Zdejší cerberus, nevysoký, ale svalnatý chlapík, před jeho očima zrovna vyháněl od zahrady rozkoší vyhublého mladíka. Mladík protestoval, pokřikoval a gestikuloval, což cerbera zjevně rozčilovalo.

„Máš zákaz vstupu! Moc dobře o tom víš! Tak se klid! Nebudu to pořád opakovat!“

Mladík couvl od schodů natolik rychle, aby se vyhnul štulci. Geralt si všiml, že nežádoucí host byl ve svém věku předčasně plešatící. Dlouhé světlé vlasy měl řídké a mastné a začínaly mu růst až někde v okolí temene, což působilo dosti nevábne.

„Kašlu na vás a na váš zákaz!“ zahulákal z bezpečné vzdálenosti. „Nestojím o vaši putyku! Nejste jediní ve městě, půjdu ke konkurenci! Ubožáci, vývěsní štít máte zlacený, ale boty pořád od hoven! A hovno pro mě zůstane vždycky hovnem!“

Geralt poněkud zneklidněl. Plešatící mladík, ačkoliv žádný krasavec, byl ustrojen vcelku spořádaně, možná ne zrovna panský, ale rozhodně bohatěji než on sám. Pokud tedy byla elegance kritériem rozhodujícím o vstupu do taverny...

„A kam se hrneš ty?“ přerušila cerberova otázka tok zaklínáčových myšlenek a potvrdila jeho obavy.

„Tohle je exkluzivní lokál,“ pokračoval cerberus a svým tělem zablokoval schody. „Víš, co to slovo znamená? Je to něco jako vyhrazený. Jenom pro některé hosty.“

„Proč ne pro mě?“

„Šaty dělají člověka,“ o dva schody výše stojící cerberus pohlédl na příchozího svrchu. „Ty jsi, cizince, očividným protikladem téhle lidové moudrosti. Možná z tebe dělají člověka nějaké skryté přednosti, ale šaty to rozhodně nejsou a já nemám v úmyslu zjišťovat, jaké to jsou. Opakuji: tohle je exkluzivní lokál a netolerujeme v něm lidi oblečené jako bandity. Natož ozbrojené.“

„Nejsem ozbrojený.“

„Ale vypadáš, jako bys byl. Nech si poradit a obrať svoje kroky někam jinam.“

„Zadrž, Tarpe.“

Ve dveřích taverny stanul snědý muž v sametovém kabátci. Měl ježaté obočí a pronikavý zrak. A velký orlí nos.

„Podle všeho,“ poučil snědý muž cerbera, „nevíš, s kým máš co do činění. Nemáš tušení, kdo k nám zavítal.“

Cerberovo zaražené mlčení dalo snědému muži za pravdu.

„Geralt z Rivie, zaklínáč. Známy tím, že brání lidi a zachraňuje jim životy. Před týdnem nedaleko odtud v Ansegis zachránil matku s dítětem. A před několika měsíci se hodně povídalo o tom, jak v Cizmaru zabil lidožravou leukrotu a sám při tom utrpěl zranění. Jak bychom mohli odmítnout vstup do našeho podniku někomu, kdo se zabývá tak čestnou profesí? Naopak, vítáme takového hosta

a je pro nás čest, že nás chce navštívit. Pane Geralte, taver-
na ‚Natura Rerum‘ tě vítá pod svou střešou. Jsem Fébus
Ravenga, majitel tohoto skromného pohostinství.“

Na stole, ke kterému ho číšník usadil, ležel ubrus. Stejně
byly prostřeny všechny stoly v „Natuře Rerum“ – větši-
nou obsazené. Geralt si nepamatoval, kdy naposledy viděl
v nějakém hostinci ubrusy. Byl zvědavý, ale moc se neroz-
hlížel, jelikož nechtěl vypadat jako venkovský balík a ne-
otesanec. Přesto si troufl na obezřetnou prohlídku, jež mu
odhalila střízlivý, leč působivý a elegantní interiér. Působivá – byť ne vždy elegantní – byla též klientela, ponejvíce
kupci a řemeslníci. V jiných hostech bezchybně rozpo-
znal námořní kapitány – ošlehané a vousaté mořské vlky.
Nechyběli ani honosně oděni příslušníci šlechty. Neméně
působivá byla rovněž vůně pečeného masa, česneku, koření
a těžkých peněz.

Ucítil na sobě něčí pohled. Když byl sledován, jeho
zaklínačské smysly mu to okamžitě prozradily. Podíval se.
Koutkem oka, diskrétně.

Pozorovala ho – rovněž diskrétně a pro obyčejného smr-
telníka nepostřehnutelně – mladá žena s vlasy zrzavými jako
liška. Předstírala, že se věnuje výhradně svému jídlu, ně-
čemu chutně vypadajícímu a i na dálku lákavě vonícímu.
Její vzhled a řeč těla však nemohly někoho jako zaklínače
nechat na pochybách – vsadil by se o cokoliv, že je to čarodějka.

Maître jej decentním odkašláním vytrhl z úvah a náhlé
nostalgie.

„Dnes,“ oznámil slavnostně a s nezastíranou pýchou,
„nabízíme dušené telecí s fazolovými lusky a houbami,
pečený jehněčí hřbet s baklažány, vepřový bůček na pivě
s nakládanými švestkami, plecko z divočáka na roštu s jab-
lečným pyré, kachní prsíčka s červeným zelím a jeřabinami,
kalamáry nadívané čekankou v bílé omáčce a mořského
čása na smetaně s dušenými hruškami. No a naše obvyklé

speciality – husí stehno na víně se zeleninovou směsí a kambalu v karamelizovaném sémiovém barvivu.“

„Máš-li rád plody moře, pane zaklínači,“ neznámo kdy a jak se u stolu objevil Fébus Ravenga, „doporučuji ti kambalu. Z dnešního ranního úlovku, to se rozumí. Je to chloubka a pýcha našeho šéfkuchaře.“

„Pak tedy kambalu,“ souhlasil zaklínač. Potlačil iracionální chuť objednat si několik chodů najednou, poněvadž mu zavčasu došlo, jak by to v tomto prostředí bylo nevhodné. „Děkuji za radu, už jsem začínal být zmatený z toho, co si mám vybrat.“

„Jaké si host přeje víno?“ otázal se ještě číšník.

„Ponechám to na úvaze sklepmistra. Nevyznám se příliš ve vínech.“

„Málokdo se vyzná,“ pousmál se Fébus Ravenga. „Ale jen vzácně to někdo přizná. Bez obav, vybereme vhodný druh i ročník, pane zaklínači. Nebudu tě déle rozpytovat. Přeji dobrou chuť.“

Přání dobré chuti se nemělo splnit. Chuť kambaly v sémiovém barvivu měla pro Geralta zůstat záhadou, dokonce ani nedostal příležitost zjistit, jaké víno mu obsluha vybrala.

Zrzavá žena se náhle přestala chovat diskrétně. Vyhledala ho zrakem a usmála se. Nemohl se zbavit dojmu, že škodolibě. Mimoděk se zachvěl.

„Zaklínač Geralt z Rivie?“

Otázku položil jeden z černě oděných mužů, kteří tiše přišli k jeho stolu.

„To jsem já.“

„Jménem zákona jsi zatčen.“

*Proč bych se soudu bál,
když nepravého nic nepáchám?*

William Shakespeare:
Kupec benátský

KAPITOLA TŘETÍ

Obhájkyně *ex officio*, jež byla Geraltovi přidělena, se vyhýbala přímému pohledu do jeho očí. Se zaujetím hodným lepší věci zírala do složky s dokumenty. Dokumentů v ní nebylo mnoho. Přesněji dva. Mladá advokátka se je patrně učila nazpaměť. Aby se blýskla perfektní obhajobou, doufal Geralt. Avšak měl dojem, že to byla planá naděje.

„Ve vazbě,“ zvedla advokátka konečně zrak, „ses dopustil fyzického napadení dvou spoluvězňů. Směla bych znát důvod?“

„Za prvé jsem se bránil jejich sexuální agresi, když si nedali poradit po dobrém. Za druhé rád mlátím lidi. A za třetí je to lež. Oni sami se zranili. O stěny. Aby mě očernili.“

Mluvil pomalu a lhostejně. Po týdnu stráveném ve vězení znetečněl.

Obhájkyně zavřela složku, aby ji vzápětí znovu otevřela. Poté si upravila apartní účes.

„Jak se zdá,“ vzdychla, „poškození nepodají žalobu. Soustředme se tedy na hlavní obvinění. Prokurátor tě viní z vážného zločinu, za který hrozí přísný trest.“

Jak jinak, pomyslel si, zatímco hodnotil vzhled své advokátky. Přemítal, kolik jí bylo let, když byla přijata do školy čarodějek, a v jakém věku školu nuceně opustila.

Obě magické akademie, mužská v Ban Ardu a ženská na ostrově Thanedd, produkovaly vedle absolventů a absolventek rovněž odpad. Navzdory poměrně hustému sítu přijímacích zkoušek a testů, jež mělo přesít a eliminovat beznadějně případy, teprve první semestry odhalovaly ty, jimž se podařilo proklouznout. Ty, pro něž bylo myšlení komplikovanou a nepříjemnou procedurou. Zakamuflovaných hlupáků a mentálních lenochů obojího pohlaví, kteří neměli na akademiích co pohledávat. Háček byl v tom, že se většinou jednalo o potomstvo lidí vlivných, bohatých anebo z jiných důvodů pokládaných za důležité. Po vyloučení ze školy bylo třeba s touto problematickou mládeží něco udělat. S chlapci vyloučenými z akademie v Ban Ardu nebyly problémy – bystřejší z nich se uplatnili v diplomacii, další nastoupili k armádě, námořnictvu nebo bezpečnostním složkám a pro ty nejhoupější zbyla politika. Zúžitkován byl rovněž školní odpad slabšího pohlaví, poněvadž i vyloučené adeptky strávily nějaký čas na akademii a osvojily si alespoň elementární znalosti. Čarodějky měly navíc dostatečně silný vliv na vládnoucí kruhy a na všechny sféry politiky a ekonomiky, a tak se dívkám postaraly o teplá místa ve státní správě a justici.

Obhájkyně zavřela složku a zase ji otevřela.

„Doporučuji přiznání,“ řekla. „V takovém případě můžeme počítat s mírnějším trestem...“

„K čemu bych se měl přiznat?“ přerušil ji zaklínač.

„Když se tě soud zeptá, jestli se přiznáváš, odpovíš, že ano. Přiznání bude považováno za polehčující okolnost.“

„Ale jak mě za takovéto situace chceš hájit?“

Advokátka zaklapla složku. Jako víko rakve.

„Pojďme. Tribunál čeká.“

Tribunál čekal. Ze soudní síně právě vyváděli předchozího delikventa. Nevypadal ani trochu spokojeně.

Na stěně visel mouchami podělaný štít se znakem Keracku, v němž byl modrý delfín ve skoku – *dauphin nageant*. Pod znakem byl umístěn stůl, za nímž zasedaly tři osoby – hubený písař, bledý soudní přísedící a soudkyně – na pohled klidná a apatická dáma.

U stolku vpravo od této trojice seděl prokurátor. Vypadal sveřepě. Natolik sveřepě, že nestálo za to potkat ho ani na ulici. Na protější straně po levici soudců se nacházela lavice obviněných. Místo vyhrazené pro Geralta.

Pak to šlo ráz na ráz.

„Gerald, řečený z Rivie, povoláním zaklínač, je obviněn z podvodu, z nezákonného přivlastňování majetku patřícího koruně. Ve spolčení s dalšími osobami, které kormpoval, navyšoval tento obviněný účetní ceny za své služby za účelem vlastního obohacování na úkor státní pokladny. Důkazem budiž udání, *notitia criminis*, přiložené k aktům. Toto udání...“

Znuděný výraz a nepřítomný pohled soudkyně svědčil o tom, že apatická dáma je myšlenkami úplně jinde. Že má v hlavě úplně jiné starosti a úkoly – děti, velké prádlo, nové záclony, zadělané těsto na buchty a svůj rostoucí zadek zvěstující manželskou krizi. Zaklínač se odevzdaně smířil s faktem, že je méně důležitý, že s takovými záležitostmi nemůže jeho kauza konkurovat.

„Jednání obviněného,“ pokračoval neoblomně žalobce, „jednak ruinuje království, jednak v nemalé míře podrývá společenský řád. Spravedlnost si vyžaduje...“

„K aktům přiložené udání,“ přerušila ho soudkyně, „je soud nucen hodnotit jako *probatio de relato*, důkaz podle výpovědi třetí osoby. Může žaloba předložit i jiné důkazy?“

„Jiné důkazy nejsou k dispozici... momentálně... Obviněný je, jak zde bylo řečeno, zaklínač. Je to mutant stojící mimo lidskou společnost a neváží si lidských zákonů a pravidel. Při svém kriminogenním a sociopatickém řemesle přichází soustavně do styku se zločineckými elementy, jakož i s nelidmi včetně ras vůči nám tradičně nepřátelských. Porušování zákonů má zaklínač ve své nihilistické povaze. V případě zaklínače, slavný soude, je nedostatek důkazů nejspolehlivějším důkazem. Svědčí o perfidnosti...“

„A co obžalovaný?“ soudkyni včihledně nezajímalo, o čem svědčí nedostatek důkazů. „Přiznává se k vině?“

„Nepřiznávám se,“ rozhodl se Geralt ignorovat zoufalé signály své stále mlčící obhájkyne. „Jsem nevinný, žádný zločin jsem nespáchal.“

Měl jistou praxi. Měl již co do činění s jurisdikcí a zběžně si přečetl i nějakou právníckou literaturu.

„Moje obžaloba se zakládá na předsudcích...“

„Námítka!“ rozkřikl se prokurátor. „Obviněnému nebylo uděleno slovo!“

„Zamítá se.“

„Ano, na předsudcích vůči mé osobě a profesi. Jedná se o zjevnou předpojatost. Toto *praeiudicium* předem implikuje nespravedlnost. Kromě toho jsem obžalován na základě anonymního udání, a to pouze jediného. *Testimonium unius non valet. Testis unus, testis nullus. Ergo*, toto není obvinění, nýbrž domněnka čili *praesumptio*. A domněnka vzbuzuje pochybnosti.“

„*In dubio pro reo!*“ vzpamatovala se obhájkyne. „Pochybnosti ve prospěch obžalovaného, slavný soude!“

„Tento soud,“ třískla soudkyně kladívkem do stolu, až

probudila bledého přisedícího, „stanoví kauci ve výši pěti set novigradských korun.“

Geralt si povzdechl. Byl zvědavý, jestli oba jeho společníci v cele už přišli k sobě a jestli si z minulosti vzali nějaké ponaučení. Nebo jestli je bude muset zbít a zkopat ještě jednou.

A co je město, když ne lid?

William Shakespeare:
Coriolanus

KAPITOLA ČTVRTÁ

Na samém okraji rušného tržiště stála z prken sbitá budka, v níž obsluhovala babka ve slamáku – baculatá a ruměná jako dobrá víla z pohádky. Nad babkou visela cedule s nápisem: „Štěstí a radost – pouze u mě. Kvašená okurka grátis.“ Geralt se zastavil a vydoloval z kapsy pár měďáků.

„Nalij mi, babičko,“ požádal sklíčeně, „osminku štěstí.“

Nabral dech, obrátil do sebe sklenku a vydechl. Otřel slzy, jež mu pálenka vehnala do očí.

Byl na svobodě. A na mizině.

O tom, že má být propuštěn, se zvláštní náhodou dověděl od člověka, kterého znal. Od vidění. Byl to ten plešatící mladík, který byl před jeho očima vykázán z taverny „Natura Rerum“ a který, jak vyšlo najevo, byl magistrátním písařem.

„Jsi volný,“ oznámil mu plešatící mladík a nenuceně si prolamoval klouby prstů umazaných od inkoustu. „Kauce byla zaplácena.“

„Kdo ji zaplatil?“

Ukázalo se, že tato informace je důvěrná; soudní písař mu ji odmítl podat. Stejně tak rezolutně odmítl vrátit Geraltovi zabavený měšec, v němž byly peníze v hotovosti i bankovní šeky. Movitý majetek zadrženého, sdělil mu s neskrývanou jízlivostí, je úřady klasifikován jako *cautio pro expensis* – záloha na soudní výlohy a předpokládané pokuty. Hádat se nemělo smysl. Geralt mohl být rád, že mu při odchodu odevzdali aspoň věci, které měl v době zatčení po kapsách – osobní maličkosti a drobné peníze. Tak drobné, že se je nikdo ani neobtěžoval ukrást.

Přepočítal zbylé měďáky a usmál se na babku.

„Poprosím o ještě jeden achtlík radosti. A díky za kvašák.“

Po babčině kořalce se svět zřetelně rozjasnil. Geralt věděl, že to brzy přejde, a tak přidal do kroku. Musel ještě něco zařídit.

Klepna, jeho kobylka, naštěstí ušla pozornosti soudu a nestala se součástí *cautio pro expensis*. Byla tam, kde ji zanechal. V maštali, nakrmená a vyhřebelcovaná. Takovou péči nemohl zaklínač bez ohledu na své finanční poměry nechat bez odměny. Z hrsti stříbrných mincí uschovaných v tajné kapse všité do sedla dal několik svědomitému stájníkovi, jemuž taková štědrost až vyrazila dech.

Obzor nad mořem potemněl. Geraltovi se zdálo, že tam zahlédl jiskérky blýskavic.

Před vstupem do kordegardy si prozíravě naplnil plíce čerstvým vzduchem. Nepomohlo to. Strážné musely dneska spořádat více fazolí než obvykle. Mnohem, mnohem více. Kdo ví, možná byla neděle.

Jedny, jak se dalo čekat, jedly. Jiné hrály vrhcáby. Při pohledu na Geralta vstaly od stolu a obstoupily ho.

„Hele, vědmák,“ utrousila jejich velitelka. „Konečně zpátky.“

„Odjízdim z města. Přišel jsem si vyzvednout svoje zbraň.“

„Jestli mu to dovolíme,“ druhá strážná ho zdánlivě nechťíc štouchla loktem, „co nám za to dá?“

„Vykoupit se musí, chasník, vykoupit! Co, holky? Co musí udělat?“

„Ať každé z nás políbí holou prdel!“

„A vylíže! Pěkně a dočista!“

„Fuj. Ještě nás něčím nakazí!“

„Ale nějakou kratochvílí,“ vrazila do něho jedna ze strážných poprsím tvrdým jako skála, „nám dopřát musí, ne?“

„Ať nám zazpívá písničku,“ pšoukla hlasitě jiná. „Udala jsem mu tón!“

„Ten můj je lepší!“ uprdla si vskutku hromově další. „Zvučnější!“

Ostatní ženské se prohýbaly smíchy.

Geralt si mezi nimi razil cestu a snažil se nevynakládat při tom moc síly. V té chvíli se otevřely dveře depozitáře a objevil se v nich mužik v šedém kabátě a vlněném baretu – skladník Houserék. Při pohledu na zaklínače otevřel ústa dokořán.

„Ty?“ zajíkl se. „Jakpak to? Tvoje meče...“

„Přesně tak. Moje meče. Vrať mi je.“

„Vždyť... vždyť...“ zakoktal se Houserék, chytil se za hruď a lapal po dechu. „Vždyť já je už nemám!“

„Cože?“

„Nemám...“ Houserkův obličej zrudl a zkřivil se jako v bolestivé křeči. „Byly přece vyzvednuty...“

„Co?“ Geralt ucítil, jak se ho zmocňuje vztek.

„Vyzved... nuty...“

„Jak vyzvednuty?“ popadl skladníka za klopy kabátu. „Kým vyzvednuty? Co to má, k čertu, znamenat?“

„Kvitanice...“

„No jo,“ ucítil na rameni železný stisk. Velitelka stráže ho odstrčila od koktajlího Houserka. „Má recht! Ukaž kvitanci!“

Zaklínač stvrzenku neměl. Stvrzenka zůstala v jeho měšci. Měšci zabaveném coby záloha na soudní výlohy a předpokládané pokuty.

„Stvrzenku!“

„Nemám. Ale...“

„Není kvitance, není depozit,“ nenechala ho dokončit velitelka. „Meče jsou fuč, neslyšels? Nejspíš sis je už odnesl a teď nám tu hraješ komedii. Chceš vyšvindlovat nějaký odškodnění. Nic takovýho, zmiz odtud!“

„Neodejdu, dokud...“

Nepovolujíc sevření, odtáhla velitelka Geralta od vyděšeného skladníka a obrátila ho tváří ke dveřím.

„Vypadni!“

Geralt se zdráhal uhodit ženu, neměl však žádné zábrany vůči někomu, kdo měl ramena jako zápasník, břicho jako valchu a lýtka jako diskobolos – a navíc prděl jako dobytče. Prudce strážnou odstrčil a vši silou ji udeřil do sanice. Svým osvědčeným pravým hákem. Ostatní amazonky strnuly, ale jenom na chvílku. Dříve než se jejich velitelka svalila na stůl, kde zpřevracela misky s fazolemi a rozlila paprikovou omáčku, měl je na krku. Jedné bez váhání rozbil nos, druhé dal pěsti do zubů, až zapraštěly. Dvě počastoval znamením Aard, že jako hadrové panenky odletěly na stojan s halberdami, které se s ohlušujícím rámušem sesypaly na zem.

Dostal přes ucho od omáčkou pocákané velitelky. Druhá strážná, ta s tvrdým poprsím, ho popadla ze zadu medvědíím stiskem. Zaklínač ji bodl loktem, až hekla. Velitelku odstrčil zpátky na stůl a tentokrát ji nabral zvedákem. Tě s rozbitým nosem uštědřil direkt na solar. Upadla na zem a Geralt zaslechl, jak zvrací. Další strážnou udeřil do spánku. Narazila ostríhaným temenem do sloupu, zvadla a oči jí zastřela mlha.